

— Шейсетъ и три, шейсетъ и три — подшушваху му наоколо и той чуваше. Ами тристата грама?

— Таблицата, момче, таблицата да си преговоришъ! Какъвъ майсторъ ще станешъ, като не знаешъ да си направишъ смѣтка? — каза му директорътъ. Прокашля се и вдигна другъ, а Гарчо, зачервенъ отъ срамъ, си седна и въздъхна болно предъ другарчетата си:

— Кжде съмъ ти ималъ време да мисля за смѣтки при дѣдо Вълко и при Джамбазина.

— Абе, и ние сме така, ама дано тия учители ни поотворятъ очитѣ! — казаха му тѣ и пакъ се приве-доха да смѣтатъ.

Гледа Гарчо, какъ Пено яйчарчето си играе съ смѣткитѣ, като съ яйцата, какъ Тунко изписа цѣла дъска съ задачи, а учителятъ хвали го, хвали; какъ всички предъ него вдигатъ ржце и викатъ „азъ да излѣза, азъ, азъ“, па взе молива и си написа въ тетрадката: $7 \times 9 = 63$. И го подчерта.

Както за първата вечеръ, така и за сега, Гарчо всичко разправи на майстора си.

— Нѣма какво, — рече му майсторътъ — ами намѣри нѣкоя тетрадка съ таблицата и почвай!

— Те я, на! — измъкна той изъ джеба си една тетрадка, свита на пусула.

— Ха така, па я научи тая пуста таблица, не е богъ знае какво...

Работата въ желѣзарницата си тръгна както всѣки день.

— Пфу, пфу, пфу, — пухтѣше духалото.

— 1×1 , 2×3 , 3×3 ... — шепнѣше си Гарчо.

— Чукъ-зънъ, чукъ-тракъ! — караха се чукътъ и наковалнята.

— 7×9 , 8×9 ... — пресмѣташе си Гарчо на умъ.

А щомъ пустнѣха на обѣдъ, той се налапваше бързо, грабваше тетрадката и хайде къмъ Тункови.

— Знае ги той тия пусти смѣтки, ей, знае ги, —